

Idag förs vi in rakt i hjärtat av evangeliet. Det femtonde kapitlet hos Lukas är något av hjärtpunkten i hela det glada budskapet om Guds barmhärtighet. För att vi inte skall kunna undgå att ta till oss kärnan i detta budskap, ger Jesus oss tre liknelser på samma grundtema: Faderns oändliga godhet och längtan efter att söka upp det som har gått förlorat. I sin barmhärtighet kan Gud inte göra annat än att till varje pris försöka hitta det förlorade myntet, fåret och – det vi ser i dag – den förlorade sonen. Gud står inte ut med att se att hans barn drar sig bort och vänder honom ryggen. Hur långt bort de än har begett sig och hur mycket de än har förnekat och försmått honom, förblir de ändå hans älskade barn. Säkert har vi alla mött föräldrar som har varit med om något liknande, och då vet vi hur djupt sårade de är i sin kärlek. Det kan ge oss en liten aning om hur Fadern som bara **är** barmhärtighet och godhet längtar efter oss alla som på ett eller annat dragit oss undan och vänt honom ryggen. För det måste vi alla komma ihåg: vi har alla något gemensamt med den förlorade sonen genom vår synd och svaghet - och kanske ännu mer med hans avundsjuke och lika förlorade bror. Vi måste alla återfinnas och återvinnas. Det är därför som Gud har sänt sin egen Son till oss, för att vi i honom skall se vad vi borde vara och vad vi kan bli genom hans förvandlande nåd. Fadern vill känna igen något av sin älskade Son i oss alla. Genom hans nåd och frälsning kan detta förverkligas mer och mer. Det är vår enda räddning. Det är själva meningen med vårt kristna liv. I det gudsvigda livet får vi en levande modell och underbar ikon av ett sådant liv, där Fadern ständigt ser på oss med oändlig kärlek och i Andens kraft gör oss allt mer lika hans älskade Son.

”Genom ditt Ord, som blivit människa försonar du oss människor med dig och med varandra”, bad vi i dagens kollektbön. Det är bara genom vår gemenskap med Jesus Kristus och genom hans frälsande och helgande nåd i vårt liv som vi blir återfunna och återvunna för Fadern. Fadern säger ständigt till oss: ”Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt” (Luk 15:31). De som lever det gudsvigda livet tar till sig detta budskap av hela sitt hjärta och ägnar sig på heltid åt att leva av denna gåva. Men alla döpta är inbjudna till denna ständiga gudsgemenskap. De gudsvigda skall påminna hela Guds heliga folk om att de just är ett heligt folk och att Gud längtar efter dem. Även om många kristna tycker att de bara på halvtid eller deltid kan besvara denna Guds inbjudan, är det viktigt att betona att vi alla är kallade till en helhjärtad gudslängtan och -överlåtelse. Ni, kära systrar med er nya abbedissa i spetsen, är genom er blotta existens en ständig och levande påminnelse för oss alla om vår gemensamma kallelse till helighet. Vi kommer strax att få höra dessa ord i vigningsbönen: ”Det kontemplativa livet blir en omistlig kraftkälla i det tysta för Guds folk”. Vi behöver Mariavalls vittnesbörd.

”Den som är i Kristus är en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit”, skriver Paulus (2 Kor 5:17). Ofta hör jag människor som säger: bara jag kommer över klostrets tröskel, så känner jag mig som en ny människa. I vår sekulariserade värld behöver vi mer och mer de andliga oaser som klostren är. Även de som säger sig vara helt genomsekulariserade har svårt att vara immuna mot klosteratmosfären. Det finns något subversivt över ett kloster, som gör att det underminerar världens sätt att styra och ställa. Ett kloster pekar på Guds barmhärtighet och nåd, på en annan dimension av verkligheten som aldrig kan förträngas hur mycket man än försöker. Därför är det så stort att få uppdraget att förestå och tjäna ett kloster. Vi alla som är här lovar därför dyrt och heligt att be för den nya abbedissan, moder Christa. ”Må hon veta vilken svår och mödosam uppgift hon övertagit” heter det i vigningsbönen – och det kan ju skrämman slag på den modigaste – men fortsättningen kan lugna ner: ”att leda människor på frälsningens väg och tjäna många temperament”. Bakom dessa ord anar vi en djup klostervisdom som vi alla skulle må bra av, i alla stift och församlingar, för att inte tala om alla arbetsplatser där man så lätt omplaceras när temperamenten börjar sjuda och går i närkamp.

”Jag är alltså Kristi sändebud... låt försona er med Gud”, återigen är det Paulus som har ordet (2 Kor 5:20). Dessa ord passar också utmärkt i en abbedissas mun. Alla som har att leda en gemenskap i Kyrkan är Kristi sändebud, och heter man dessutom Christa blir det ännu tydligare. Ett försoningens klimat måste alltid få prägla vårt liv. Varje kloster är avsett att vara ett lysande exempel på en försonad mångfald, där de olika nådegåvorna, temperamenten och karaktärerna inte bara samsas åt utan berikar och stöder varandra, så att Kristus blir ärad genom allt. Som abbedissa – ”det vill säga moder” (som det heter i välsignelsebönen) - får man förtroendet att hålla ihop och stödja, ibland rätta till och förmana, men alltid med mild och ändå fast hand, alltså med Andens ömma kraft.

Nomen est omen, säger man. Mariavall är inte vilken vall som helst utan Marias, Guds moders egen vall. Hon som mer än någon annan var Herrens tjänarinna är den stora förebilden för alla som vigt sig helt åt Gud. Därför är det ingen tillfällighet att detta kloster är vigt till Jungfru Maria. Det är hon som alltid sprider en mild och älsklig fläkt över livet i ett kloster, en vän och vänlig anda som gör att man samtidigt svävar på molnen och ändå har båda fötterna på jorden. Poesin kan nog bäst beskriva denna Marias atmosfär. Jesuiten och poeten Gerald Manley Hopkins har formulerat en av de vackraste och kortaste av alla Maria-böner: *Be thou my atmosphere*. Kära moder Christa, du får nu uppdraget att förvalta denna dyra gåva, Marias atmosfär. Att få leva i den atmosfären skall också bli dig till stor hjälp och glädje – och därmed också för dina systrar och för alla som får träda in över trösklarna till Mariavall.